Безтурботність і світлий спокій…
Сонний день всі думки придушив,
Не шумлять дерева високі,
Теплий мох підбирає кроки,
І крім нас — ні душі.

Мрії, спогади — все згоріло…
Легко жить без великих хотінь!
Ніжно ранять промінні стріли
І зривають весняні крила —
У мережану тінь.

Але там, де берізка-пані
Шаль прозорий нам кинула в дар,
Всі думки колихнулись, п’яні,
І пориву зломить не в стані,
Піднялись аж до хмар!

Голос твій затремтів, мов птиця,
Під потоком палаючих слів
Про козацькі степи й станиці
І про все, що лише приснiться
Не на рідній землі.

Поховалась в зелених травах,
Відкотилася казка проста…
Але кожне із слів яскравих
Обірвалось на душу мляву,
Ніби весла на став.

Сну нема! Ми б летіли в гори,
В височінь, аж на соняшний шпиль,
Бо під ним всю пекучу змору

Захлисне і напоїть море —
Чорне море — мов хміль!